



## ASKER OG BÆRUM TINGRETT

### KJENNELSE

---

**Avsagt:** 28.05.2010 i Asker og Bærum tingrett,  
**Sak nr.:** 10-076785TVA-AHER/1  
**Dommer:** Tingrettsdommer Nina Mår  
**Saken gjelder:** Klage over omgjøring av avgjørelse

---

Interoil Exploration And Production ASA    Advokat Hans Peder Bjerke

**mot**

Norsk Tillitsmann ASA

Advokat Jo Rodin

## KJENNELSE

Saken gjelder klage over beslutning om omgjøring av beslutning om å nekte tvangssalg fremmet og spørsmål om oppsettende virkning, jf tvangsfullbyrdelsesloven § 5 – 16.

Sakens bakgrunn:

Norsk Tillitsmann ASA fremsatte 15. januar 2010 begjæring om tvangssalg av aksjer tilhørende Interoil Exploration and Production ASA, heretter Interoil eller selskapet, for Namsfogden i Asker og Bærum.

Bakgrunnen for begjæringen var at Interoil den 27. april 2007 hadde inngått en låneavtale om et lån på USD 125 000 000 knyttet til obligasjonsutstedelse, heretter obligasjonslånet, med Interoil som låntager og Norsk Tillitsmann ASA som tillitsmann på vegne av eierne av de utstedte obligasjonene.

Interoil betalte ikke avdragene i henhold til låneavtalen, og Norsk Tillitsmann ASA varslet selskapet i brev av 22. mai 2009 om at lånet var å anse som misligholdt og erklærte samtidig at hele det utestående lånet var forfalt etter låneavtalen. Norsk Tillitsmann ASA krevde umiddelbar innfrielse av obligasjonslånet med tillegg av renter og omkostninger. Selskapet sendte ut børsmelding med informasjon om påkravet og varslet om tvangssalg av aksjene 26. mai 2009.

Selskapet bestred imidlertid at det forelå grunnlag for tvangssalg og nedla overfor namsfogden påstand om at tvangssalget nektets fremmet. Påstandsgrunnlaget var blant annet at Norsk Tillitsmann ASA ikke hadde rettslig interesse i å få avgjort det kravet tillitsmannen fremmet mot saksøkte, jf tvisteloven § 1 – 3. Til støtte for sitt syn viste selskapet til at spørsmålet om rettslig interesse for Norsk Tillitsmann ASA hadde vært tvistegjenstand for Oslo byfogdembete og Borgarting lagmannsrett. Borgarting lagmannsrett avsa kjennelse i saken 30. september 2009 hvorefter søksmålet ble avvist fordi Norsk Tillitsmann ASA ikke pretendere å være kreditor for kravet og derfor ikke hadde den nødvendige tilknytning til det kravet som ble fremmet mot Norinvest Ltd. Oslo byfogdembete hadde tidligere kommet til samme resultat. Norsk Tillitsmann ASA påanket avgjørelsen til Høyesterett.

Namsfogden la Borgarting lagmannsretts kjennelse til grunn, kom til at Norsk Tillitsmann ASA ikke hadde rettslig interesse i å kreve tvangssalg og nektet begjæringen om tvangssalg fremmet 25. februar 2010.

Norsk Tillitsmann ASA klaget namsfogdens avgjørelse inn for Asker og Bærum tingrett 9. mars 2010. Klagen ble sendt til namsfogden.

Den 7. april 2010 avsa Høyesterett kjennelse i saken mellom Norsk Tillitsmann ASA og Norinvest Ltd, hvorefter Oslo byfogdembetets kjennelse og Borgarting langmannsretts

kjennelse av 30. september 2009 ble opphevet, under henvisning til at Norsk Tillitsmann ASA har tilstrekkelig tilknytning til kravet for å kunne reise søksmål i eget navn for obligasjonseierens krav.

Etter å ha mottatt Høyesteretts kjennelse tok namsfogden kontakt med selskapet og Norsk Tillitsmann ASA over e-post og orienterte om at namsfogden vurderte å omgjøre sin tidligere beslutning, jf tvfbl. § 5 – 16, og ga partene en kort frist for uttalelse.

Den 19. april 2010 omgjorde namsfogden sin tidligere beslutning om å nekte begjæringen om tvangssalg av aksjene fremmet, og tok begjæringen om tvangssalg av aksjene til følge.

Selskapet har i det vesentlige anført:

Namsfogden hadde ikke kompetanse til å omgjøre beslutningen av 25. februar 2010. Det foreligger således både en saksbehandlingsfeil og en rettsanvendelsesfeil, jf tvfbl § 5 – 16, annet ledd jf § 5 – 15.

Namsfogdens omgjøring er ikke basert på anførlene i innklagedes klage av 9. mars 2010, men på basis av at namsfogden av eget tiltak i e-post av 12. april 2010 anmodet partene om en kort uttalelse på bakgrunn av Høyesteretts kjennelse av 7. april 2010. Når namsfogden av eget tiltak tar opp spørsmålet om betydningen av Høyesteretts kjennelse og i stor grad begrunner omgjøringsbeslutningen med denne avgjørelsen – og ikke på anførlene i klagen – så må namsfogden anses for å ha omgjort beslutningen av eget tiltak. Omgjøring av eget tiltak er imidlertid begrenset til beslutninger om å fremme tvangsfullbyrdelsen. En avgjørelse om ikke å ta begjæringen til følge, kan ikke omgjøres av eget tiltak, jf tvfl § 15 – 15.

Subsidiært, under forutsetning av at tingretten leggrætter til grunn at namsfogden hadde kompetanse til å omgjøre beslutningen av 25. februar 2010, påberopes at Norsk Tillitsmann ASA ikke har kompetanse til å begjære tvangsrealisasjon etter tvfbl §§ 4 – 6 jf 10 – 1. Selv om Norsk Tillitsmann ASA har rettslig interesse etter tvisteloven § 1 – 3 er det ikke gitt at tillitsmannen oppfyller vilkårene for tilknytning i tvfbl § 4 – 6. Mens tvisteloven oppstiller en rettslig standard for tilknytningskravet, bestemmer tvfbl § 4 – 6 at bare er den berettigede som kan begjære tvangsfullbyrdelse. Tvfbl § 4 – 6 krever således at det er den berettigede selv, ikke hans fullmektig, som i eget navn fremmer en begjæring om tvangsfullbyrdelse. Det er obligasjonseierne som har panterrett i aksjene, ikke Norsk Tillitsmann ASA.

En panterrett er en særrett til å søke dekning for et krav i pantsatt formuesgode, jf panteloven § 1-1, første ledd. Fullbyrdelsen av denne særretten forutsetter at den berettigede har fått rettsvern for sin særrett. For panterrett i aksjer som ikke er registrert i et verdipapirregister fremgår dette av tvfbl § 10 – 1, jf § 10 – 2 første ledd litra a. Av tvfbl § 10 – 1 første ledd følger det at en panthaver kan begjære tvangsdekning i pantsatte aksjer

som ikke er registrert i et verdipapirregister når det foreligger et ”*tvangskraftig tvangsgrunnlag*”.

Norsk Tillitsmann ASA har hevdet at det foreligger et tvangskraftig tvangsgrunnlag i form av avtale om aksjepant som pretenderes å ha rettsvern. Etter tvfbl § 10 – 2 første ledd litra a følger det at avtalte om pant som har rettsvern etter panteloven kap. 4 er et tvangsgrunnlag. Pant i aksjer som ikke er registrert i et verdipapirregister får rettsvern ved ”*at selskapet får melding om pantsettelsen*”, jf panteloven § 4 – 2 a, annet ledd og aksjeloven § 4 – 8 annet ledd. I meldingen om pantsettelsen fremgår det at aksjene er pantsatt til Norsk Tillitsmann ASA i egenskap av ”*loan trustee (on behalf of the bondholders (as defined in the loan agreement dated on or about the date hereof).*” Aksjene er således pantsatt til Norsk Tillitsmann ASA som fullmektig for uidentifiserte obligasjonseiere.

Det følger videre av rettsvernsakten at pantsettelsen skal innføres i aksjeeierboken med følgende detaljer, *date of entry, that the Shares in yourselves have been pledged on first priority to the Loan Trustee (for the benefit of the bondholders) in an aggregate maximum secured amount of USD 125,000,000, the Loan Trustee's address and contact details: Norsk Tillitsmann ASA Haakon VII's gate 1, 0161 Oslo Norway*”.

Opplysningene angir som nevnt ikke obligasjonseierens identitet, men gir anvisning på at Norsk Tillitsmann ASA i egenskap av ”*Loan Trustee*” skal innføres i aksjeboken som panthaver til fordel for obligasjonseierne. Det er imidlertid ikke tilstrekkelig at selskapet får beskjed om at aksjene er pantsatt, panthavers identitet må angis i meldingen. Det vises til Skoghøy, kommentarutgaven til panteloven 2. utgave 2003 s. 385. Det er videre forutsatt i aksjeloven § 4 – 8 tredje ledd at meldingen innføres i aksjeeierboken med angivelse av ”*panthavers*” identitet.

Rettsvernsakten og innføringen av pantsettelsen i aksjeboken har som formål å skape notoritet og publisitet m.h.t pantsettelsen. Disse formål blir ikke tilfredsstillende ivaretatt dersom det tillates rettsvern for pant med angivelse av en fullmektig som panthaver på vegne av ukjente kreditorer. Virkningen av at rettsvernsakten ikke navngir panthaverne er at det ikke foreligger tvangsgrunnlag. Begjæringen om tvangssalg skulle derfor vært nektet fremmet også på bakgrunn av at panteavtalen ikke ha rettsvern og således ikke gir tvangskraftig tvangsgrunnlag.

Saken reise komplekse rettsanvendelsesspørsmål og gjelder meget store verdier. Dersom det gjennomføres et tvangssalg før det foreligger en rettskraftig avgjørelse og salgsprovenyet blir distribuert til en rekke ukjente obligasjonseiere i ulike jurisdiksjoner, vil klager og klagers usikrede kreditorer ble påført risiko for store tap som innklagede ikke vil være i stand til å dekke. Det anmodes derfor om at klagen gies oppsettende virkning.

Av børsmeldinger fra selskapet fremgår at klager har gjort nye oljefunn i Columbia og Peru og klager er i sluttfasen av en refinansiering av obligasjonslånet. Det bees derfor om en utsettelse av tvangssalget for å gi selskapet tid til å få refinansieringen på plass. På denne bakgrunn og under forutsetning av at begjæringen om oppsettende virkning ikke tas til følge, anmodes om at tvangsfullbyrdelsen utsettes og at Norsk Tillitsmann ASA som verken er kreditor eller panthaver, men fullmektig for uidentifiserte obligasjonseiere, pålegges å stille betryggende sikkerhet for eventuelle tap forårsaket av tvangssalget, jf tvfbl § 6 – 5 annet ledd.

Selskapet har nedlagt slik påstand:

Prinsipalt:

Asker og Bærum namsfogds beslutning av 19. april 2010 i sak T2010-008660 oppheves.

Subsidiært:

Under forutsetning av at begjæringen om tvangssalg fremmes, utsettes tvangssalget til det er rettskraftig avgjort om begjæringen om tvangssalg fremmes.

Atter subsidiært:

Under forutsetning av at begjæringen om tvangssalg fremmes og tvangssalg ikke beslattes utsatt i påvente av en rettskraftig avgjørelse, pålegges innklagede å stille en etter rettens skjønn betryggende sikkerhet for tap forårsaket av et tvangssalg.

Interoil Exploration and Production ASA tilkjennes sakskostnader.

Norsk Tillitsmann ASA har i det vesentlig anført:

Det forligger ingen saksbehandlingsfeil eller rettsanvendelsesfeil ved namsfogdens omgjøringsbeslutning av 19. april 2010.

Namsfogden hadde full kompetanse til å omgjøre sin egen beslutning, og klagen kan på dette punkt ikke føre frem.

Ved Høyesteretts kjennelse av 7. april 2010 er det uttrykkelig slått fast at tilknytningskravet i tvisteloven § 1 – 3 ikke er til hinder for at Norsk Tillitsmann ASA, som tillitsmann for obligasjonseierne, kan fremme søksmål i eget navn, selv om søksmålet ikke gjelder eget krav. Klagers anførsler her bygger på en uriktig forståelse av tvfbl § 4 – 6 og kravet til "berettiget".

Tvfbl § 4 – 6 oppstiller ikke noe vilkår om direkte tilknytning til det underliggende kravet, men åpner tvert i mot for en konkret fortolkning av tvangsgrunnlaget for å avgjøre hvem som er berettiget. Tvangsfullbyrdelse kan begjæres av den som i tvangsgrunnlaget er berettiget eller som lovlig har ervervet kravet. Dette innebærer at den som begjærer

tvangsfullbyrdelse enten kan være innehaver av kravet, eller på annen måte være berettiget til å inndrive kravet.

De hensyn som Høyesterett har vektlagt i sin kjennelse, gjør seg desto mer gjeldende ved tvangsfullbyrdelse hvor det uttrykkelig fremgår av partens avtale at det er Norsk Tillitsmann ASA som ved mislighold skal kunne utøve denne beføyelsen, denne etablerte ordningen er en grunnleggende forutsetning for at en praktisk og effektiv ivaretagelse av obligasjonseierens interesser og for et fungerende obligasjonsmarked, og det å avskjære Norsk Tillitsmann ASA prosessuell adgang til å begjære tvangsdekning i aksjene vil lede til et helt uholdbart resultat.

Norsk Tillitsmann ASA er enig med namsfogden i at det ville være helt selvmotsigende at Norsk Tillitsmann ASA som prosessuelt berettiget til å opptre på vegne av Obligasjonseierne i søksmål, skulle være avskåret fra å begjære tvangsfullbyrdelse.

Det følger uttrykkelig av panteavtalen at Norsk Tillitsmann ASA har en "særrett" til å søke dekning i aksjene, jf panteloven § 1 –1 første ledd. Det følger da direkte av loven at Norsk Tillitsmann ASA er berettiget til å begjære tvangsdekning, jf tvfbl § 4 – 6, jf § 10 – 1.

Det er ingen grunn til å ta begjæringen om oppsettende virkning til følge. Lovens klare hovedregel er at en klage ikke gies oppsettende virkning.

Det er i seg selv en oppsiktsvekkende anmodning at fullbyrdelsen bare skal kunne gjennomføres mot at det stilles sikkerhet, jf tvfbl § 6 – 5 annet ledd. Selskapet har misligholdt sitt lån, og det er dette lånet som nå fyllbyrdes.

Norsk Tillitsmann ASA har ikke nedlagt noen formell påstand, men ut fra anførselene legger retten til grunn at Norsk Tillitsmann ASA nedlegger påstand om at klagen ikke tas til følge.

Retten bemerker:

Retten tar innledningsvis stilling til om Norsk Tillitsmann ASA kan begjære tvangsfullbyrdelse. Tvfbl § 4 – 6 bestemmer i første ledd:

*"Tvangsfullbyrdelse kan bare begjæres av den som i tvangsgrunnlaget er nevnt som berettiget, herunder grupped medlem som er omfattet av avgjørelsen i gruppesøksmål, eller som lovlig har ervervet kravet".*

Tvangsgrunnlaget er avtale om pant som har rettsvern etter panteloven kapittel 4, jf tvfbl § 10 – 2 første ledd punkt a. Norsk Tillitsmann ASA inngikk avtale om pant i aksjene med selskapet samtidig med og som en del forutsetningene for Obligasjonslånet.

Selskapet har hevdet at pantsettelsen ikke har rettsvern. Retten er ikke enig i det.

Panteloven § 4 – 2 a (2) jf aksjeloven § 4 – 8 annet ledd bestemmer at panterett i aksjer får rettsvern ved at selskapet får melding om pantsettelsen, hvilket selskapet fikk 2. mai 2007.

Det fremgår uttrykkelig av meldingen til Datterselskapene at aksjene i henhold til panteavtalen er pantsatt til Norsk Tillitsmann ASA (the Loan Trustee), og at pantsettelsen gjelder alle utstedte aksjer i Datterselskapene. Det fremgår videre at pantsettelsen har skjedd i forbindelse med en obligasjonslåneavtale med Norsk Tillitsmann ASA som tillitsmann for obligasjonseierne. Retten er på denne bakgrunn enig med Norsk Tillitsmann ASA om at det dermed ikke hersker tvil om at meldingen i tilstrekkelig grad angir hvilke aksjer meldingen gjelder, at aksjene er pantsatt og til hvem de er pantsatt.

Selskapets påstandsgrunnlag er gjennomgående tuftet på at Norsk Tillitsmann ASA ikke har kompetanse til å opptre på obligasjonseierens vegne med den konsekvens at Norsk Tillitsmann ASA trer inn i obligasjonseierens rettslige posisjoner så langt gjelder å etablere panterett og å håndheve rettighetene etter pantet.

Låneavtalen er inngått med Norsk Tillitsmann ASA som tillitsmann og låneavtalen er regulert av norsk rett. Høyesterett tok 7. april 2010 stilling til en tilsvarende sak, hvor spørsmålet var om Norsk Tillitsmann ASA kunne begjære arrest til sikring av obligasjonseierens krav. Høyesterett besvarte spørsmålet bekreftende og uttalte uttrykkelig at tillitsmenn har søksmålskompetanse i saker vedrørende obligasjonseierens krav mot låntaker. Det samme må etter rettens vurdering gjelde med hensyn til å erverve pantrettigheter og å begjære tvangsfullbyrdelse.

Høyesterett beskriver Norsk Tillitsmann ASA slik:

*"Inntil Norsk Tillitsmann ASA ble etablert i 1993, var det i hovedsak bankene som opptrådte som tillitsmann. Etter etableringen av selskapet, som i dag i hovedsak eies av en rekke banker og andre finansinstitusjoner, er markedet konsolidert, og selskapets portefølje er opplyst å utgjøre ca. 90 % av de lån som er registrert i Verdipapirsentralen. Norsk Tillitsmann ASA er i dag tillitsmann for ca. 1700 obligasjonslån og 100 sertifikatlån med et samlet utestående volum på om lag 750 milliarder kroner. Det har vært fremhevet at Norsk Tillitsmann ASA har en dominerende posisjon, men spørsmålet om søksmålskompetanse må klarligvis vurderes på samme måte for andre selskaper som opptrer som tillitsmann basert på tilsvarende avtalekompleks."*

Når Høyesterett i strid med den absolutte hovedregel og etablert praksis - at en fullmektig ikke har søksmålskompetanse - anså Norsk Tillitsmann ASA søksmålskompetent, var det med hovedvekten på behovet for at Norsk Tillitsmann ASA hadde den nødvendige kompetansen. Høyesterett uttaler i fortsettelsen:

*” obligasjonslånene karakteriseres ellers ved at det gjennomgående vil være et meget stort antall kreditorer, og at det er lagt til rette for omsetning av obligasjonene slik at kreditorgruppen stadig vil kunne være i endring. Det er et klart behov for en samordning av obligasjonseierne likeartede interesser, og det kan for en låntaker fremstå som urealistisk byrdefullt å måtte forholde seg til den enkelte obligasjonseier. Som de aktuelle obligasjonslån illustrerer, kan obligasjonslånene være sikret ved ulike finansielle arrangementer som involverer en rekke jurisdiksjoner, og kompleksiteten forsterker samordningsbehovet. ”*

Synspunktet gjelder med samme styrke og relevans i angjeldende sak. Obligasjonseierne er ukjent for mottakeren av lånet og Norsk Tillitsmann ASA står i låneavtalen både som lånegiver og panteberechtiget, riktignok bare som fullmektig for obligasjonseierne, men utad - overfor lånemottakeren - er det Norsk Tillitsmann ASA som både håndhever forpliktelsen og rettighetene etter avtalen.

Spørsmålet er etter dette om namsfogden hadde kompetanse til å omgjøre egen avgjørelse. Selskapet har påberopt at omgjøringen må vurderes etter tvfbl § 5 – 15 som omgjøring av eget tiltak. Retten er ikke enig i det. Beslutningen til namsmannen om ikke å ta begjæringen til følge ble påklaget innen fristen av Norsk Tillitsmann ASA. Namsmannen viste også til tvfbl § 5 – 15 da namsmannen i e-post av 12. april 2010 ba om partens uttalelse til betydningen av Høyesteretts kjennelse av 7. april 2010 for den aktuelle saken.

Namsmannen tok ved e-posten ikke av eget tiltak opp spørsmålet om omgjøring, men som nevnt opp spørsmålet om hvilken betydning Høyesteretts kjennelse av 7. april 2010 kunne få for den aktuelle tvisten ved behandlingen av klagen fra Norsk Tillitsmann ASA.

Namsmannen står som retten fritt i sin rettsanvendelse. Det er videre i utgangspunktet, namsmannens ansvar å fatte sin avgjørelse på grunnlag av en forsvarlig rettsanvendelsen, hvilket namsmannen la til rette for ved å ta Høyesteretts kjennelse i betraktning ved avgjørelsen. Kravet til kontradiksjon tilsa imidlertid at partene fikk anledning til å uttale seg til betydningen av Høyesteretts kjennelse, før, namsmannen tok stilling til klagen.

Etter dette tas klagen ikke til følge.

Selskapet har som begrunnelse for å gi klagen oppsettende virkning vist til at saken reiser komplekse rettsanvendelses spørsmål. Etter Høyesteretts kjennelse av 7. april 2010 er retten ikke enig i det. Klagen gis på denne bakgrunn ikke oppsettende virkning.

Retten finner videre ikke grunn til å stille krav om sikkerhetsstillelse for å ta begjæringen om tvangsfullbyrdelse til følge. Pantet er stillet til sikkerhet for et misligholdt lån, hvilket ikke er bestridt.

## SLUTNING

1. Klagen tas ikke til følge.
2. Klagen gies ikke oppsettende virkning.
3. Det stilles ikke krav om sikkerhet.

Retten hevet

Nina Mår

Rettledning om ankeadgangen i sivile saker vedlegges.

Rett kopi bekreftes



## Rettledning om ankeadgangen i sivile saker

Reglene i tvisteloven kapitler 29 og 30 om anke til lagmannsretten og Høyesterett regulerer den adgangen partene har til å få avgjørelser overprøvd av høyere domstol. Tvisteloven har noe ulike regler for anke over dommer, anke over kjennelser og anke over beslutninger.

Ankefristen er én måned fra den dagen avgjørelsen ble forkynt eller meddelt, hvis ikke noe annet er uttrykkelig bestemt av retten.

Den som anker må betale behandlingsgebyr. Den domstolen som har avsagt avgjørelsen kan gi nærmere opplysning om størrelsen på gebyret og hvordan det skal betales.

### Anke til lagmannsretten over dom i tingretten

Lagmannsretten er ankeinstans for tingrettens avgjørelser. En dom fra tingretten kan ankes på grunn av feil i bedømmelsen av faktiske forhold, rettsanvendelsen, eller den saksbehandlingen som ligger til grunn for avgjørelsen.

Tvisteloven oppstiller visse begrensninger i ankeadgangen. Anke over dom i sak om formuesverdi tas ikke under behandling uten samtykke fra lagmannsretten hvis verdien av ankegjensstanden er under 125 000 kroner. Ved vurderingen av om samtykke skal gis skal det blant annet tas hensyn til sakens karakter, partenes behov for overprøving, og om det synes å være svakheter ved den avgjørelsen som er anket eller ved behandlingen av saken.

I tillegg kan anke – uavhengig av verdien av ankegjensstanden – nektes fremmet når lagmannsretten finner det klart at anken ikke vil føre fram. Slik nekting kan begrenses til enkelte krav eller enkelte ankegrunner.

Anke framsettes ved skriftlig ankeerklæring til den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Selvprosederende parter kan inngi anke muntlig ved personlig oppmøte i tingretten. Retten kan tillate at også prosessfullmektiger som ikke er advokater inngir muntlig anke.

I ankeerklæringen skal det særlig påpekes hva som bestrides i den avgjørelsen som ankes, og hva som i tilfelle er ny faktisk eller rettslig begrunnelse eller nye bevis.

Ankeerklæringen skal angi:

- ankeinstansen
- navn og adresse på parter, stedfortredere og prosessfullmektiger
- hvilken avgjørelse som ankes
- om anken gjelder hele avgjørelsen eller bare deler av den
- det krav ankesaken gjelder, og en påstand som angir det resultatet den ankende parten krever
- de feilene som gjøres gjeldende ved den avgjørelsen som ankes
- den faktiske og rettslige begrunnelse for at det foreligger feil
- de bevisene som vil bli ført
- grunnlaget for at retten kan behandle anken dersom det har vært tvil om det
- den ankende parts syn på den videre behandlingen av anken

Anke over dom avgjøres normalt ved dom etter muntlig forhandling i lagmannsretten. Ankebehandlingen skal konsentreres om de delene av tingrettens avgjørelse som er omtvistet og tvilsomme når saken står for lagmannsretten.

#### Anke til lagmannsretten over kjennelser og beslutninger i tingretten

Som hovedregel kan en *kjennelse* ankes på grunn av feil i bevisbedømmelsen, rettsanvendelsen eller saksbehandlingen. Men dersom kjennelsen gjelder en saksbehandlingsavgjørelse som etter loven skal treffes etter et skjønn over hensiktsmessig og forsvarlig behandling, kan avgjørelsen for den skjønnsmessige avveiningen bare angripes på det grunnlaget at avgjørelsen er uforsvarlig eller klart urimelig.

En *beslutning* kan bare ankes på det grunnlaget at retten har bygd på en uriktig generell lovforståelse av hvilke avgjørelser retten kan treffe etter den anvendte bestemmelsen, eller på at avgjørelsen er åpenbart uforsvarlig eller urimelig.

Kravene til innholdet i ankeerklæringen er som hovedregel som for anke over dommer.

Etter at tingretten har avgjort saken ved dom, kan tingrettens avgjørelser over saksbehandlingen ikke ankes særskilt. I et slikt tilfelle kan dommen isteden ankes på grunnlag av feil i saksbehandlingen.

Anke over kjennelser og beslutninger settes fram for den tingretten som har avsagt avgjørelsen. Anke over kjennelser og beslutninger avgjøres normalt ved kjennelse etter ren skriftlig behandling i lagmannsretten.

#### Anke til Høyesterett

Høyesterett er ankeinstans for lagmannsrettens avgjørelser.

Anke til Høyesterett over *dommer* krever alltid samtykke fra Høyesteretts ankeutvalg. Slikt samtykke skal bare gis når anken gjelder spørsmål som har betydning utenfor den foreliggende saken, eller det av andre grunner er særlig viktig å få saken behandlet av Høyesterett. – Anke over dommer avgjøres normalt etter muntlig forhandling.

Høyesteretts ankeutvalg kan nekte å ta til behandling anker over *kjennelser og beslutninger* dersom de ikke reiser spørsmål av betydning utenfor den foreliggende saken, og heller ikke andre hensyn taler for at anken bør prøves, eller den i det vesentlige reiser omfattende bevisspørsmål.

Når en anke over kjennelser og beslutninger i tingretten er avgjort ved kjennelse i lagmannsretten, kan avgjørelsen som hovedregel ikke ankes videre til Høyesterett.

Anke over lagmannsrettens kjennelse og beslutninger avgjøres normalt etter skriftlig behandling i Høyesteretts ankeutvalg.

